

Arrest

nr. 66 831 van 19 september 2011
in de zaken RvV X / II

In zake: I X

Gekozen woonplaats: X

II X

Gekozen woonplaats: X

III X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 31 mei 2011 en op 3 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, loco advocaat D. VANDENBROUCKE, en van advocaat F. JACOBS, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaarden op 5 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dienden op 6 december 2010 elk een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Duitse autoriteiten op 3 maart 2011, gelet op artikel 9.4 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de overname van verzoekers. Hierbij werd meegedeeld dat verzoekers met een nationaal paspoort voorzien van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten geldig van 28 november 2010 tot 28 december 2010 het Schengengebied waren binngekomen.

1.3. Bij schrijven van 4 maart 2011 willigden de Duitse autoriteiten de overnameverzoeken in.

1.4. Op 3 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Deze beslissingen werden dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Azerbeidzjan (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun minderjarig kind vroegen op 06.12.2010 asiel in België. De Duitse instanties deelden mee dat de Duitse consulaire diensten te Azerbeidzjan aan de betrokkene een Schengenvisum, geldig van 28.11.2010 tot 28.12.2010, uitreikten. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene pas na confrontatie met deze informatie dat hij inderdaad een visum verkreeg van de Duitse consulaire diensten in zijn land van herkomst. Hij stelde verder dat hij het grondgebied van de Lidstaten op 03.12.2010 via Duitsland (Frankfurt) binnenkwam en vervolgens doorreisde naar België. Op 03.03.2011 werd aan de bevoegde Duitse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht. Dit verzoek werd op 04.03.2011 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 met instemming beantwoord.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij asiel vroeg in België. Hij antwoordde dat hij had vernomen dat België het beste Europese land zou zijn om asiel te vragen. Door middel van een schrijven, gedateerd op 04.04.2011, verzoekt de betrokkene via zijn advocaat dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat hij van oordeel is dat Duitsland geen equivalente behandeling van zijn asielaanvraag zal bieden als België. Ter ondersteuning van deze verklaring wordt een informatienota van Jesuit Refugee Service Europe ("Dublin II info country sheets. Part II : Practical and Legal information on transfers. Country : Germany") aangebracht.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We merken verder op dat Duitsland op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 erkent verantwoordelijk te zijn voor de overname van de betrokkene en voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van deze asielaanvraag.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat Duitsland geen equivalente behandeling van zijn asielaanvraag zou bieden als België wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene betreffende deze verklaring geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal hem volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Duitsland opvang worden verstrekt. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaart op uitzondering van zijn echtgenote en kind geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene omwille van redenen van gezondheid een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou zijn. De betrokkene brengt wel een op 25.03.2011 opgemaakt medisch certificaat betreffende zijn minderjarige dochter aan, dat in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, moet worden gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verificatie van het dossier van de betrokkene wijst uit dat hij en zijn gezin geen aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indienden. We wijzen erop dat het door de betrokkene aangebrachte medisch certificaat geen diagnose betreft, maar een door de betrokkene verklaarde aandoening, die in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter door een door de bevoegde instanties aangeduide arts dient te worden geverifieerd. Bijgevolg levert dit medisch certificaat geen grond om te stellen dat een overdracht aan Duitsland een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM. We merken verder op dat asielzoekers in Duitsland worden ondergebracht in opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra. Asielzoekers kunnen beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.

[O]verdracht aan Duitsland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Duitsland (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

De beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. T.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Azerbeidzjan (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun minderjarig kind vroegen op 06.12.2010 asiel in België. De Duitse instanties deelden mee dat de Duitse consulaire diensten te Azerbeidzjan aan de betrokkene een Schengenvisum, geldig van 28.11.2010 tot 28.12.2010, uitreikten. Tijdens haar verhoor werd de betrokkene met deze informatie geconfronteerd, maar ze ontkende een visum van de Duitse consulaire diensten te hebben verkregen via Duitsland (Frankfurt) het grondgebied van de Lidstaten te zijn binnengekomen. Op 03.03.2011 werd aan de bevoegde Duitse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht. Dit verzoek werd op 04.03.2011 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 met instemming beantwoord.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij asiel vroeg in België. Ze antwoordde dat de keuze voor België niet de hare was, maar die van de persoon die hun reis zou hebben geregeld. Door middel van een schrijven, gedateerd op 04.04.2011, verzoekt de betrokkene via haar advocaat dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt dat ze van oordeel is dat Duitsland geen equivalente behandeling van haar asielaanvraag zou bieden als België in de huidige stand van zaken. Ter ondersteuning van deze verklaring wordt een informatienota van Jesuit Refugee Service Europe ("Dublin II info country sheets. Part II : Practical and Legal information on transfers. Country : Germany") aangebracht.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We merken verder op dat Duitsland op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 erkent verantwoordelijk te zijn voor de overname van de betrokkene en voor de behandeling van haar asielaanvraag en die van haar echtgenoot. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van deze asielaanvraag.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat Duitsland geen equivalente behandeling van haar asielaanvraag zou bieden als België wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op een minder goede behandeling van haar

asielaanvraag of algemeen te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene betreffende deze verklaring geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen te beoordelen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal haar volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Duitsland opvang worden verstrekt. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaart op uitzondering van haar echtgenoot en kind geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland omwille van redenen van gezondheid een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou zijn. De betrokkene brengt wel een op 25.03.2011 opgemaakt medisch certificaat betreffende haar minderjarige zoon aan, dat in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, moet worden gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verificatie van het dossier van de betrokkene wijst uit dat de betrokkene en haar gezin geen aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indienden. We wijzen erop dat het door de betrokkene aangebrachte medisch certificaat geen diagnose betreft, maar een verklaarde aandoening, die in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter door een door de bevoegde instanties aangeduide arts dient te worden geverifieerd. Bijgevolg levert dit medisch certificaat geen grond om te stellen dat een overdracht aan Duitsland een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM. We merken verder op dat asielzoekers in Duitsland worden ondergebracht in opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra. Asielzoekers kunnen beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.

Een overdracht aan Duitsland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Duitsland (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. Verzoekers werden op 30 juni 2011 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben op 31 mei 2011 elk afzonderlijk en op 3 juni 2011 samen een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring ingediend dat gericht is tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Met het oog op een goede rechtsbedeling dienen deze verzoekschriften samen behandeld te worden.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om verzoekers te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat de verzoekschriften ingediend op 31 mei 2011 betreft:

3.1.1.1. Verzoekers voeren in de verzoekschriften van 31 mei 2011 in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

Het middel wordt, in het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker, als volgt toegelicht:

[...] Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker daadwerkelijk teruggekeerd is naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is de mening toegedaan dat er in casu sprake van schending van de soevereiniteitsclausule zoals omschreven in artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Uit de preambule van voormelde bepaling volgt het volgende:

De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting, of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten,

die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen”.

[...]

De verwerende partij kon, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3§2 van de Verordening 343/2003, beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht.

In casu kwam aan verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de gezondheidstoestand van het kind van verzoeker, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebrek[er] te zijn gebleven.

In casu dient een fundamentele vraag gesteld te worden alvorens verwerende partij aan de Duitse autoriteiten aanvraag om verzoeker over te nemen, zijnde, is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid de asielaanvraag van verzoeker te behandelen?

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende motivering gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische Staat is niet in de absolute onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenmin is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te willen maken.”

De uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift van verzoekster is inhoudelijk identiek.

3.1.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn kritiek volgens de welke er sprake zou zijn van een standaardmotivering en van een stereotiepe motivering.

Immers, de beslissing gaat duidelijk in op verzoekers persoonlijke situatie, waarbij eerst weergegeven wordt wat hij verklaarde tijdens zijn Dublin interview, vervolgens wordt uiteengezet dat verzoeker een Schengenvisum heeft verkregen, afgeleverd door de Duitse consulaire diensten, waarna bij toepassing van artikel 9(4) van de Dublin II Verordening een verzoek tot overname werd gericht aan de Duitse instanties, die dit vervolgens aanvaard hebben.

[...]

Verwerende partij merkt op dat verzoeker niet betwist dat op basis van artikel 9(4) van de Dublin II Verordening Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag.

[...]

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat verzoekster niet toe zelf te kiezen door welk land zij haar asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

“Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek”. (RVV, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010)

Derhalve kan de Belgische staat niet worden verplicht verzoekers asielaanvraag te behandelen. Het is immers niet verzoekster die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen. (cfr. R.v.St., nr. 125.747, 27 november 2003 en RVV, arrest nr. 3293 van 29 oktober 2007).

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek volgens de welke er geen motivering zou zijn voorzien in de bestreden beslissing met betrekking tot die soevereiniteitsclausule. Immers de beslissing luidt als volgt:

"(...) op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van de Verordening 343/2003. (...)"

Tijdens het Dublin II Verhoor, werd verzoeker gevraagd naar zijn gezondheidstoestand en naar het feit of hij familieleden in België of Europa had. Verzoeker antwoordde in goede gezondheid te verkeren en dat hij geen familieleden heeft in België of Europa.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit artikelen geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk."

Verweerder herneemt deze uiteenzetting in zijn nota die betrekking heeft op het door verzoekster ingestelde beroep.

3.1.1.3.1. De Raad dient te duiden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven werden aangegeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers' asielaanvragen, omdat zij op 3 december 2010 het Schengengrondgebied binnenkwamen met een visum uitgereikt door de Duitse consulaire diensten in Azerbeidzjan dat geldig was van 28 november 2010 tot 28 december 2010. Daarnaast wordt, in antwoord op de verklaring van verzoeker dat België het beste Europese land zou zijn om asiel te vragen en op het schrijven van verzoekers van 4 april 2011, besloten dat er in casu geen grond is voor de behandeling van de asielverzoeken in België in toepassing van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Hierbij wordt uiteengezet dat het volgen van verzoekers in hun keuze van het land waar zij asiel willen aanvragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de verordening 343/2003/EG en dat Duitsland heeft erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers' asielverzoeken. Verder wordt toegelicht dat verzoekers geen enkel element aanbrenge dat toelaat de gegrondheid te beoordelen van hun stelling dat Duitsland en België geen equivalente behandeling van hun asielaanvragen zouden bieden en dat de mogelijkheid biedt vast te stellen dat hun overdracht aan Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er wordt dienaangaande gesteld dat Duitsland het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) ondertekende en partij is bij het EVRM, dat de asielaanvragen van verzoekers door de Duitse autoriteiten zullen behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, dat Duitsland de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er geen aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de normen die opgenomen zijn in de Europese asielrichtlijnen niet respecteren. Tevens wordt uiteengezet dat verzoekers zelf aangaven geen medische problemen te hebben en dat verzoekers, wat het aangebrachte medische attest dat betrekking heeft op hun kind betreft, nalieten een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen en het medische attest geen diagnose bevat, maar een door hen verklaarde aandoening die door een door de bevoegde instanties aangeduide arts dient te worden geverifieerd. Er wordt op gewezen dat asiel-

zoekers in Duitsland worden ondergebracht in opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en een beroep kunnen doen op kosteloze medische verzorging en kunnen worden doorverwezen indien gespecialiseerde medische zorg vereist is.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat werd ingegaan op de concrete elementen die verzoekers' dossier kenmerken en dat uitvoerig werd gemotiveerd waarom de door hen opgeworpen redenen waarom zij hun asielaanvragen in België behandeld wensen te zien niet kunnen worden aanvaard. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de motiveringen van de bestreden beslissingen "*volledig stereotiep*" zijn en slechts standaardformuleringen bevatten. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat zelfs indien beslissingen gemotiveerd zouden zijn met algemene overwegingen of met een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers kunnen, gelet op bovenvermelde uiteenzetting, evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom geen toepassing is gemaakt van de soevereiniteitsclausule vervat in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de aangevoerde wetsbepalingen, voorts niet tot gevolg dat uit een administratieve beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken.

De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, te besluiten dat de in casu bestreden beslissingen van een pertinente en draagkrachtige motivering werden voorzien, die verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond en dat bijgevolg is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.1.3.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers lijken een schending aan te voeren van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, nu zij betogen dat verweerder een beoordelingsfout maakte door geen rekening te houden met het feit dat verzoekers daadwerkelijk teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst

Het eerste lid van artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG, dat samen met artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet de juridische basis vormt van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende:

"Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten."

Het is niet betwist dat verzoekers, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, houder waren van een visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten dat minder dan zes maanden was verlopen en dat hen daadwerkelijk toegang had verschaft tot het Schengengrondgebied. De Raad dient verder vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers sinds zij het Schengengrondgebied hebben betreden, dit grondgebied zouden hebben verlaten. Verzoekers kwamen immers op 3 december 2010 per vliegtuig aan in Duitsland en reisden per wagen door naar België, alwaar zij op 6 december 2010 elk een asielaanvraag indienden. Nergens blijkt dat

verzoekers tussen 3 en 6 december 2010 het Schengengrondgebied zouden hebben verlaten. Ook in hun verzoekschriften brengen verzoekers geen enkel stuk aan dat hun bewering onderbouwt. De Duitse autoriteiten bevestigden bovendien verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers' asielaanvragen en stemden in met hun overname, gelet op artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat artikel 9.4 van de verordening 343/2003/EG foutief zou zijn toegepast.

Het door verzoekers tevens geschonden geachte artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG luidt verder als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet omvat een gelijkaardige bepaling, nu het voorziet dat de Belgische autoriteiten op elk ogenblik kunnen beslissen dat zij verantwoordelijk zijn om een asielaanvraag te behandelen, ook al zijn zij hiertoe niet verplicht krachtens de criteria die opgenomen zijn in de Europese regelgeving die België bindt.

De Raad wijst erop dat voormelde bepalingen op zich geen enkele verplichting inhouden voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Met de uiteenzetting van hun middel tonen verzoekers evenwel niet aan dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG.

Verzoekers' stelling dat verweerder pas kon besluiten om geen toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet indien hij in de *“absolute onmogelijkheid”* verkeerde om de asielaanvragen zelf te behandelen vindt verder geen steun in voormelde bepalingen en druist in tegen de ruime discretionaire bevoegdheid die deze bepalingen toekennen aan verweerder.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3.2 en 9.4 van de verordening 343/2003/EG of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.1.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt, in het verzoekschrift dat door verzoeker werd ingediend, als volgt toegelicht:

“[...] Verzoeker wijst erop dat zijn kind meermaals het slachtoffer werd van epilepsie-aanvallen. Tevens wordt zijn kind geregeld geconfronteerd met zware astma-aanvallen. Ingevolge deze medische toestand is het geenszins aangewezen dat verzoeker gedwongen worden naar Duitsland te trekken.

Verzoeker diende dan ook een verzoekschrift in toepassing van art. 9 ter Vreemdelingenwet in. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift dan ook een kopie van het verzoekschrift dat werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst erop dat het aan het verzoekschrift gehechte certificaat weldegelijk een diagnose van de [gezondheidstoestand] van zijn minderjarig kind betreft.

Dergelijke situatie wordt door verzoekster als onmenselijk ervaren. Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals art. 3 EVRM. Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid (R.v.St., 26 augustus 2010, X, nr. 206.948).

Verwerende partij is niet overgegaan tot een correcte evaluatie van het persoonlijke risico dat de verzoeker en zijn kind zou lopen in geval van een doorsturen naar Duitsland in de zin van voornoemd artikel 3.

Verzoeker en zijn gezin dreigen dan ook het slachtoffer te worden van handelingen die strijdig zijn met art. 3 EVRM.”

De uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift van verzoekster is inhoudelijk identiek.

3.1.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het medische attest aangaande het kind van verzoeker, doch geoordeeld heeft dat dit geen reden vormt om de asielaanvraag niet te laten behandelen door het op basis van artikel 9(4) van de Dublin II verordening aangeduide bevoegde lidstaat Duitsland.

[...]

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de beslissing geen rekening zou hebben gehouden met het medische attest dat werd bijgevoegd. Uit het administratieve dossier blijkt niet als zou verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Verzoeker slaagt er niet in om het tegendeel aannemelijk te maken.

Bovendien heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond dat het kind geen behandeling zou kunnen krijgen in Duitsland of dat reizen onmogelijk zou zijn. [...]

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 3 EVRM.”

3.1.2.3. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers niet aantonen welk belang zij nog hebben bij het aanvoeren dat het feit dat zij gedwongen worden zich naar Duitsland te begeven, rekening houdende met de gezondheidstoestand van hun kind, tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan leiden, nu zij op 30 juni 2011 reeds werden overgebracht naar Duitsland, de bevelcomponent van de bestreden beslissing derhalve werd uitgevoerd en niet blijkt dat de gezondheidstoestand van hun kind hierdoor werd beïnvloed.

Er dient daarnaast op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan een ander land en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers op geen enkele wijze het motief in de bestreden beslissingen dat asielzoekers in Duitsland worden ondergebracht in opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en dat zij een beroep kunnen doen op kosteloze medische verzorging en kunnen worden doorverwezen naar gespecialiseerde medische zorg, betwisten laat staan weerleggen. Verzoekers tonen ook niet aan dat hun kind in Duitsland niet de vereiste medische zorg zou kunnen genieten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekers' kind niet zou kunnen reizen. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder het risico dat verzoekers en hun kind liepen bij een overbrenging naar Duitsland niet correct evalueerde.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.1.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 19 van de verordening 343/2003/EG.

Het middel wordt, in het verzoekschrift dat door verzoeker werd ingediend, als volgt toegelicht:

“De beslissing van de verwerende partij schendt art. 19 Dublin II- Verordening doordat er niet duidelijk wordt vermeld waar verzoeker zich moet aanbieden.

Artikel 19 Dublin II-verordening bepaalt: “2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt”.

In uitvoering van deze bepaling besluit de beslissing van 3 mei 2011 als volgt: “Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties”.

Onderaan de beslissing staat volgende voetnoot: “(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden”. In de tekst vindt men echter geen verwijzing naar voetnoot (3) terug.

Deze voetnoot toont aan dat verwerende partij erkent dat zij aan de vreemdeling moet aanduiden welke de bevoegde autoriteiten zijn van de verantwoordelijke staat, waarbij de vreemdeling zich moet aanbieden.

De verwerende partij voldoet geenszins aan die verplichting door aan de vreemdeling mee te delen dat hij zich moet aanbieden bij de bevoegde autoriteiten van de betreffende staat, i.c. Duitsland.

De beslissing moet aanduiden welke die bevoegde autoriteiten zijn. De akte van kennisgeving (bijlage 26quater verso) bepaalt verder: “(...) kennisgegeven van de beslissing van 03.05.11 waarbij hem (haar) het verblijf in het Rijk wordt geweigerd, bevel gegeven wordt om het [grondgebied] ten laatste op 10.05.11 te verlaten en bevel gegeven wordt zich aan te bieden bij de bevoegde [...] Duitse Instanties.

Op grond van de kennisgeving kan geenszins uitgemaakt worden waar verzoeker zich kan aanmelden. De beslissing beperkt zich tot de vermelding “Duitse autoriteiten”, terwijl de Dublin II verordening zeer duidelijk vereist dat de kennisgeving vermeld[t] waar hij zich in de lidstaat (i.c. Duitsland) moet melden. De bestreden beslissing schendt aldus de aangevoerde bepalingen.”

De uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift van verzoekster is inhoudelijk identiek.

3.1.3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eventuele foute bewoording in de kennisgeving, quod non in casu, geen afbreuk kan doen aan de geldigheid van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de akte van kennisgeving het volgende bevat: “(...) Kennisgegeven van de beslissing van 03.05.2011 waarbij hem (haar) het verblijf in het Rijk wordt geweigerd, bevel gegeven wordt om het grondgebied ten laatste op 10.05.2011 te verlaten en bevel gegeven wordt zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties. (...)”

Verzoeker dient zich derhalve te begeven naar Duitsland, alwaar hij een asielaanvraag kan indienen bij de bevoegde asielinstanties. De beslissing en kennisgeving zijn totstandgekomen conform artikel 19 van de Dublin II Verordening.”

3.1.3.3. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekers niet aantonen welk belang zij nog hebben bij dit onderdeel van het middel. Het is immers niet betwist dat verzoekers nalieten om zich “op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat [te begeven]” en verweerder er daarom voor opteerde hen op 30 juni 2011 over te dragen aan de bevoegde Duitse autoriteiten.

Het middel is onontvankelijk.

3.2. Wat het verzoekschrift ingediend op 3 juni 2011 betreft:

3.2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift van 3 juni 2011 in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2, 3.4, 9, 15, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het “*principe van een goede rechtsbedeling*”. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“[...] Dat in casu dient te worden vastgesteld dat er niet aan behoorlijke feitenvinding gedaan werd. De zorgvuldigheidsplicht werd derhalve geschonden.

Dat het koppel niet geconfronteerd werd met de gevolgen gehecht aan het gegeven dat hem een visum was uitgereikt door de Ambassade of het Consulaat van DUITSLAND;

De enige vraag die het koppel gesteld werd was de specifieke reden waarom België als bestemming gekozen werd;

Verzoekende partij[en] hebben verklaard dat hun intentie was naar België te komen en dat de Consulaire DUITSE diensten instonden voor het uitreiken van een SCHENGEN visum, ongeacht de bestemming;

Uit de beslissing blijkt niet dat dit argument in acht genomen werd, het blijft onbeantwoord;

De pertinente vraag van waarom zij hun asielaanvraag door België wensten te laten behandelen of waarom zij niet hun asielaanvraag door DUITSLAND wilden laten behandelen werd in casu niet gesteld;

Dat de DVZ bezwaarlijk kan motiveren dat betrokkene verzoekende partij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom hun asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden wanneer de verzoekende partij door DVZ niet in de mogelijkheid is gesteld om dergelijke elementen aan te brengen;

Dat door te poneren dat geen specifieke elementen worden aangehaald om de asielaanvraag in België te zien behandelen, terwijl verzoekende partij niet in de gelegenheid blijken te zijn gesteld om dergelijke elementen aan te halen, de bestreden beslissingen niet afdoende met redenen zijn omkleed;

(cfr in die zin, RVS, Arrest n°208 251 dd.20.10.2010 in de zaak A.174.488/XIV-32 231 en RVS Arrest n° 206 292 dd. 01.07.2010 in de zaak A.174 206/XIV-25 964)

Dat deze vragen centraal blijven, ongeacht het feit dat de verzoekende partij al dan niet, terecht of ten onrechte, ter goede of kwade trouw het bestaan van een visum, hetzij de uitreiking van het visum, hetzij haar eigen persoonlijke implicatie voor het bekomen van dit visum , al dan niet negeert;

In casu hebben verzoekende partij[en] dit spontaan aangegeven;

- *Betrokkene is niet specifiek verhoord in het kader van een DUBLIN overname;*
- *Verzoekende partij werd niet verzocht haar vrees tov van de DUITSE autoriteiten te vertellen,*
- *Uit de beslissing en uit de bijlage 26 (die ondertussen afgenomen is) blijkt niet wanneer de aanvraag tot overname aan DUITSLAND gericht werd, zodat de tijdsspanne binnen dewelke de aanvraag ingewilligd werd niet kan worden nagegaan;*

Verzoekende partij werd nooit , noch mondeling, noch schriftelijk, ingelicht ivm de aard en duur van de procedure, in tegenstrijd met artikel 3.4 van de verordening 343/03 artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening,

De beslissing schendt duidelijk de aangehaalde middelen, en meer specifiek de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 2.02.07 n° 167.411; RVS 14.02.06, N° 154.954). RVV ARREST N° 18597 DD 10.11.08;

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle nuttige gegevens heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing;

DVZ verwijst degelijk naar het schrijven dd; 04.04.11 doch voorziet [...] in geen enkel niet gestereotypeerd antwoord ivm de situatie van asielzoekers in DUITSLAND, ivm de nodige waarborgen in dit verband, destemee wanneer blijkt dat hun kind ziek is;

DVZ beperkt zich echter tot algemeenheden [...]

Dat dit uiteraard geen antwoord biedt tot de situatie die door de Jesuit Refugee Service Europe ("Dublin II info country sheets. Part III: Practical and Legal information on transfers. Country: Germany") geschetst wordt en die precies betrekking heeft tot de behandeling van de asielaanvraag in Duitsland.

In de mate dat verzoekende partij haar overdracht voorzien is naar Duitsland, om aldaar haar asielaanvraag te zien behandelen, ziet zij niet in omwille van welke reden zij een uitzondering zou uitmaken;

Dat verder dient te worden opgemerkt dat de beslissing duidelijk artikel 9 van de EG 343/2003 van de Raad van 18.02.2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, schendt;

In het schrijven dd.04.04.11 naar DVZ gericht liet verzoekende partij het volgende gelden:

"Verder wens ik U laten bemerken dat cliënten in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie hetgeen een titel is van voorlopig verblijf dat thans België wijst als verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag."

Dit argument bleef onbeantwoord;

Deze bepaling stelt het volgende:

[...]

De beslissing stelt dat Duitsland op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 erkent verantwoordelijk te zijn voor de overname van de betrokkene en voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Duitsland heeft inderdaad een Schengen visum uitgereikt, geldig van 28.11.2010 tot 28.11.2010 ,hetzij voor één maand:

Dat uit de administratieve beslissing niet kan worden uitgemaakt of de Duitse Staat al dan niet op de hoogte gebracht werd dat de Belgische Staat reeds op 22.12.2010 een tijdelijke verblijfstitel verleende, nl een attest van immatriculatie, geldig tot 21 maart 2011;

Artikel 9.1. stelt dat "Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielaanvraag."

Artikel 9.1. van de verordening 343/2003 dient artikel 9.4 te primeren;

Artikel 9 wijst naar de verantwoordelijke Staat in degressieve orde;

De Belgische Staat is derhalve verantwoordelijk voor het onderzoek van de asielaanvraag;

De Belgische Staat diende duidelijk te maken waarom zij geen toepassing maakte van artikel 9.1 van de verordening 243/2003 die de Belgische Staat als eerste verantwoordelijke staat aanduidt;

De beslissing schendt o.m. allerminstens de motiveringsplicht".

3.2.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet gevolgd kunnen worden in hun kritiek volgens de welke er sprake zou zijn van een standaardmotivering en van een stereotiepe motivering. Immers, de beslissing gaat duidelijk in op verzoekers' persoonlijke situatie, waarbij eerst weergegeven wordt wat ze verklaarden tijdens het Dublin interview, vervolgens wordt uiteengezet dat verzoekers een Schengenvisum hebben verkregen, afgeleverd door de Duitse consulaire diensten, waarna bij toepassing van artikel 9(4) van de Dublin II Verordening een verzoek tot overname werd gericht aan de Duitse instanties, die dit vervolgens aanvaard hebben.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 9(4) van de Dublin II Verordening [...]

Verwerende partij merkt op dat verzoekers betwisten dat op basis van artikel 9(4) van de Dublin II Verordening Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag. Ze wijzen op hun attest van immatriculatie. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een attest van immatriculatie geenszins beschouwd kan worden als een verblijfstitel en dat het op basis van hun bekomen visum is, wat wel een verblijfstitel uitmaakt, dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn.

Waar verzoekers stellen dat ze nooit geconfronteerd werden met de gevolgen van het feit dat ze een visum hadden gekregen van de Duitse instanties, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekers onderworpen werden aan een interview in het kader van de Dublin II overname. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers d.d. 4 april 2011 een verzoek richtten om hun asielaanvraag in België te behandelen en niet in Duitsland omwille van de medische toestand van hun zoon. Dientengevolge kunnen verzoekers bezwaarlijk voorhouden als zouden ze niet op de hoogte geweest zijn van hun eventuele overname door de Duitse bevoegde instanties.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit het administratieve dossier blijkt dat de overname aan Duitsland gericht werd op 3 maart 2011. De termijn waarbinnen de overdracht zal geschieden, betreft de praktische uitvoering van de beslissingen en wordt onderhandeld met de Duitse autoriteiten na het treffen van de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen niet aan dat zij hiervan niet in kennis werden gesteld. In artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening wordt nergens aangegeven dat de informatieplicht moet vervuld worden op het ogenblik van de aanvraag. Alleszins kan kritiek die betrekking heeft op de modaliteiten van uitvoering van de bestreden beslissingen, niet leiden tot de nietigverklaring ervan. De omstandigheid dat verzoekers de bestreden beslissingen letterlijk citeren in het verzoekschrift en dat zij middels huidig beroep de motieven ervan aanvechten, brengt mee dat zij deze beslissingen begrijpen en dat ook het doel van artikel 3.4. van de Dublin-II-Verordening is bereikt.

Tijdens het Dublin II Verhoor, [werd] verzoekers gevraagd naar hun gezondheidstoestand en naar het feit of [zij] familieleden in België of Europa had[den]. Verzoekers antwoordden in goede gezondheid te verkeren en dat zij geen familieleden [hadden] in België of Europa.

[...]

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 19 §2 Dublin II Verordening van de artikelen 3 en 8 EVRM, 1A van het Vluchtelingenverdrag, heeft

verwerende partij de eer op te merken dat verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze d[eze] artikelen geschonden werd[en]. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.”

3.2.3.1. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekers zich in het verzoekschrift van 3 juni 2011, wat de schending van de artikelen 15 en 16 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het *“principe van een goede rechtsbedeling”* betreft, beperken tot het louter aanvoeren van deze door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen en beginselen volgens verzoekers door de bestreden beslissingen werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.2.3.2. In zoverre verzoekers opnieuw de schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en betogen dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet afdoende zijn, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel uit de verzoekschriften die zij op 31 mei 2011 indienden. Hierbij werd er reeds op gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom de door hen ingeroepen redenen om hun asielverzoeken in België behandeld te zien – en meer specifiek het gegeven dat verzoeker verklaarde dat België het beste Europese land zou zijn om asiel te vragen en het in het schrijven van 4 april 2011 aangevoerde gegeven dat *“Duitsland geen equivalente behandeling van [hun] asiel[aanvragen] zou bieden als België”* en de aangevoerde medische situatie van verzoekers' kind – geen grond vormen om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en de asielaanvragen alsnog in België te behandelen. Ook waar verzoekers stellen dat er sprake is van een stereotiepe motivering en dat verweerder zich beperkt tot algemeenheden, kan worden verwezen naar voorgaande bespreking aangaande artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad benadrukt bovendien dat in de bestreden beslissingen niet wordt gesteld dat verzoekers geen elementen hebben ingeroepen waarom hun asielverzoeken in België zouden moeten worden behandeld, zoals verzoekers thans lijken voor te houden, doch dat wordt besloten dat de hiertoe aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard om de asielverzoeken in België te behandelen en af te wijken van de bevoegdheidsverdelende bepalingen vervat in de verordening 343/2003/EG.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert verder dat verweerder op 3 maart 2011 overnameverzoeken heeft gericht aan de Duitse autoriteiten en dat deze laatsten op 4 maart 2011 instemden met de verzoeken. Deze motivering stelt verzoekers in staat na te gaan binnen welke tijdspanne *“de aanvraag ingewilligd werd”*.

Verzoekers betogen verder nog dat in de bestreden beslissingen niet wordt geantwoord op hun stelling in het schrijven van 4 april 2011 dat zij *“in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie hetgeen een titel is van voorlopig verblijf”* en dat bijgevolg *“thans België [...] [de] verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asiel[aanvragen]”* is. Verzoekers voegen hier thans aan toe dat verweerder diende te motiveren waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 9.1 van de verordening 343/2003/EG, dat bepaalt dat *“[w]anneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, [...] de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk [is] voor de behandeling van het asielverzoek”*. De Raad wijst er dienaangaande evenwel op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). In de motiveringen van de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat verweerder in toepassing van de artikelen 9.4 van de verordening 343/2003/EG en 51/5 van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers' asielverzoeken. Uit artikel 2.j van de verordening 343/2003/EG blijkt voorts dat visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om te bepalen welke lidstaat in de zin van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek in geen geval een *“verblijfstitel”* zijn in de zin van deze verordening. Dit is dermate evident – anders oordelen zou de toepassing van de verordening 343/2003/EG immers onmogelijk maken – dat verzoekers, die niet betwisten dat zij door verweerder naar aanleiding van hun asielaanvragen in het bezit zijn gesteld van de door hen voorgelegde attesten van immatriculatie, niet kunnen gevolgd worden in hun bewering dat verweerder in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk had dienen te vermelden waarom bij de bepaling van de verantwoordelijke Staat geen rekening diende te worden gehouden met de afgegeven attesten

van immatriculatie, laat staan waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 9.1 van de verordening 343/2003/EG.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan opnieuw niet worden vastgesteld.

3.2.3.3. Verzoekers laten in hun middel voorts verstaan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissingen en geven bijgevolg te kennen dat verweerder de materiële motiveringsplicht miskend heeft.

Verzoekers stellen de motivering in de bestreden beslissingen aangaande de in hun schrijven van 4 april 2011 geciteerde *'Dublin II country sheet'* over Duitsland van de *'Jesuit Refugee Service Europe'* in vraag doch tonen hiermee niet aan dat de bestreden beslissingen zijn gegrond op onjuiste gegevens of dat deze kennelijk onredelijk zijn. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat verzoekers in hun schrijven van 4 april 2011 louter verwezen naar het verslag dat werd opgesteld door de *'Jesuit Refugee Service Europe'* maar geenszins aangaven hoe uit dit verslag zou kunnen afgeleid worden dat de asielpcedure in Duitsland ontoereikend zou zijn. Ook in hun verzoekschrift verstrekken zij hieromtrent geen toelichting, zodat niet blijkt dat verweerder onterecht aangaf dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat Duitsland *"geen equivalente behandeling van de asielaanvraag zou bieden"*.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar zij stellen dat toepassing had dienen gemaakt te worden van artikel 9.1 van de verordening 343/2003/EG en verweerder deze bepaling diende te laten primeren op de toepassing van artikel 9.4 van dezelfde verordening. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd namelijk reeds vastgesteld dat artikel 9.1 van de verordening 343/2003/EG in voorliggende zaak niet van toepassing is nu verzoekers door de Belgische autoriteiten niet in het bezit gesteld werden een verblijfstitel in de zin van artikel 2.j van de verordening 343/2003/EG.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9 van de verordening 343/2003/EG blijkt dan ook niet.

De uiteenzetting van verzoekers laat daarnaast ook niet toe enige vorm van machtsoverschrijding vast te stellen.

3.2.3.4. Verzoekers stellen verder nog dat artikel 3.4 van de verordening 343/2003/EG is geschonden. Deze bepaling luidt als volgt:

"De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Er dient te worden opgemerkt dat de eventuele miskening van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer een vreemdeling aantoonbaar dat die miskening hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maken verzoekers niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de verordening 343/2003/EG. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekers wel degelijk op de hoogte waren van de toepassing en de uitwerking van de verordening 343/2003/EG in hun individuele geval, zodat niet blijkt dat zij enig belang hebben bij hun kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandelingen.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – verplicht de overheid de haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekers betogen dat hen niet werd gevraagd waarom zij verkozen hun asielaanvragen in België te laten onderzoeken en waarom zij niet wensten dat hun asielaanvragen door de Duitse autoriteiten werden behandeld en lichten toe dat zij geenszins de gelegenheid kregen om dienaangaande hun standpunt te verduidelijken. Zij stellen tevens dat zij niet specifiek werden gehoord in het kader van een overname in toepassing van de verordening 343/2003/EG. De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers op 3 maart 2011 werden gehoord door een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en dat zij tijdens dit gehoor werden geconfronteerd met het feit dat werd vastgesteld dat zij via de Duitse diplomatieke post een visum verkregen, zodat zij wisten dat er een onderzoek liep naar de voor de behandeling van hun asielaanvragen verantwoordelijke lidstaat. Er werd hen tijdens dit interview, zoals verzoekers trouwens zelf ook toegeven, gevraagd naar de specifieke redenen waarom zij hun asielaanvragen in België wensten behandeld te zien. Daarenboven blijkt dat verzoekers in hun schrijven van 4 april 2011, waarin zij te kennen gaven op de hoogte te zijn van het gegeven dat Duitsland als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvragen kon beschouwd worden, nog extra elementen hebben aangevoerd ter onderbouwing van hun stelling dat hun asielaanvragen in België dienden behandeld te worden en dat een doorverwijzing naar de Duitse asielinstanties niet aanvaardbaar was. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van de andere middelen heeft verweerder dit schrijven betrokken in de motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekers stellen verder nog dat zij *“niet geconfronteerd werd[en] met de gevolgen gehecht aan het gegeven dat [hen] een visum was uitgereikt door de Ambassade of het Consulaat van Duitsland”*, doch uit het schrijven van 4 april 2011 blijkt dat verzoekers reeds op de hoogte waren van het feit dat er een reële kans bestond dat Duitsland als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvragen zou worden aangeduid. Het is de Raad verder niet duidelijk hoe voormeld betoog kan leiden tot de vaststelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.3.6. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3.2 en 19.2 van de verordening 343/2003/EG betreft kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste en het derde middel in de verzoekschriften die op 31 mei 2011 werden ingediend.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK